

**2nd Place Essay in The Writing Contest Organized by Donate For Children on
December 23, 2007, by Ngo Thi Lan Thanh.**

UỐNG NƯỚC NHỚ NGUỒN

Câu tục ngữ ngàn xưa *“Uống nước nhớ nguồn”* đã nói lên truyền thống tốt đẹp ngàn đời của dân tộc ta. Mỗi con người chúng ta đều có cội nguồn; đều có một quê hương và một tổ ấm. Trường dạy nghề dành cho người khuyết tật- người khiếm khuyết về cơ thể, một tổ ấm thân thương trong đó có tôi...

Tôi sinh ra là một người bình thường các bạn ạ!! Tôi có một gia đình rất hạnh phúc, có cha có mẹ, em trai lẫn em gái được giáo dục và ăn học đầy đủ. Rồi đến một ngày kinh khủng nhất trong cuộc đời; tôi bị tai nạn!! Khi biết hai chân không còn hoạt động được nữa, tôi tuyệt vọng!! Suốt một năm trời tôi chỉ sống trong bốn bức tường, chạy trốn tất cả. Và cứ thế cuộc sống của tôi trôi qua thật nhàm chán và buồn tẻ. Qua thông tin đại chúng tôi được biết một trường dạy nghề dành cho người khuyết tật. Tôi xin phép gia đình đăng kí vào học. Lúc đó trong suy nghĩ tôi chỉ muốn chạy trốn tất cả và mặc cảm nữa chứ! Nhưng không, khi bước vào cổng trường có một cảm giác trong tôi rất gần gũi, dễ chịu vô cùng! Được làm quen với tất cả thầy cô quản sinh và chị em trong phòng. Điều làm tôi ấn tượng nhất là mọi sinh hoạt ăn, ở, ngủ, học tập đều có nội quy và kỉ luật tốt.

Nghề tôi chọn là nghề làm hoa vải. Có lẽ vì đôi tay tôi khỏe tôi mới học nghề này chẳng? Lớp hoa vải tôi nằm giữa hai phòng vi tính và tranh ghép gỗ. Con đường từ kí túc xá xuống phòng học là một dãy chuỗi xanh mướt; những cây xoài trĩu quả và những hàng cỏ lau vi vu. Cảm giác thật thân quê; mộc mạc; đầm ấm như tình cảm của mọi người trong trung tâm này vậy! Lớp hoa vải đây_ một ngôi nhà khang trang, sạch sẽ do bà Trần Ngọc Trân xây tặng. Bước vào cửa; hai bên dãy là tủ kính trưng bày những chậu hoa: nào là hoa lồng đèn, lan chân nhện, sen, lưu ly, bâng khuâng, hướng dương, lan van-da, khăm-ho, mai, đào... nhìn thật thú vị. Phòng học được xây hai bên là vách gỗ, trần nhà cũng gỗ. Có hai cửa chính và năm cửa sổ đều làm bằng kính giúp cho học viên tập trung học tập và tránh ồn ào xung quanh. Bảng học, bàn học, được xếp ngay ngắn. Tủ đựng nguyên vật liệu làm hoa cũng gọn gàng, ngăn nắp. Cảm giác lớp học thật cổ kính, đơn sơ, yên lặng thật thích hợp cho môi trường học tập!

Cô giáo của tôi tên là cô Bảy. Cô là một cô giáo rất nhiệt tình. Tuy nhà xa nhưng ngày ngày đều đặn cô đến giảng dạy cho chúng tôi. Bề bề, bực voan là bài học đầu tiên của chúng tôi. Vừa dạy cô vừa kể về người đã xây nên phòng học này. Là học viên mới chưa gặp bà Trần nhưng tôi biết bà là người phụ nữ gốc Hoa; dáng người ốm; sống bằng nghề buôn bán nhỏ rất là bình dị; chân quê nhưng bà có một tấm lòng bỏ tất; thương người. Suốt cuộc đời bà sống cần kiệm; bà có một ngôi nhà là tổ ấm. Thế mà bà lại bán ngôi nhà làm từ thiện. Số tiền đó được dùng vào việc xây xưởng học hoa vải bây giờ. Hiện nay bà đang sống trong chùa.

Bà như đóa hoa mai rụng rở rệt nên những mùa xuân tươi đẹp cho chúng tôi. Kỉ niệm rồi sẽ qua đi; mười năm; hai mươi năm hay còn hơn thế nữa... Tuy thâm lặng nhưng vẫn ngấm sâu; những đứa trẻ khuyết tật có chỗ che nắng che mưa để chúng chuyên tâm học

tập và chắc chắn không thể nào quên được bà _ vị ân nhân của lớp hoa vải chúng tôi! Bà thầm lặng đóng góp cho chúng tôi dù điều kiện tiện nghi không cao sang nhưng ngồi dưới mái trường này vẫn thấy ấm áp nghĩa tình! Tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé trước tâm lòng cao cả của bà. Tôi thật cảm phục bà! Bà có một trái tim nhân hậu. Bà không nghĩ riêng cho mình mà bà sống vì mọi người, vì những người khuyết tật như chúng tôi.

Đẹp đi mọi mặc cảm trước đây; giờ tôi đã hiểu nhiều hơn; đã hòa nhập với cuộc sống hiện tại; vui vẻ lấy lại niềm tin; yêu thích nghề làm hoa vải hơn lúc nào hết; vì mỗi loại hoa với ý nghĩa tượng trưng cho sự thiêng liêng cao cả trong đời sống tinh thần mỗi người.

Tôi phải cố gắng hoàn tất khóa học cho tốt để có một nghề vững chắc như hôm nay. Tôi xin cảm ơn Quý Hội Bảo Trợ Người Tàn Tật và Trẻ Mồ Côi; Ban Giám Đốc cùng với thầy cô quản sinh; thầy cô giáo dạy nghề tại trung tâm. Và đặc biệt là bà Tần Ngọc Trân đã giúp tôi hiểu hơn về đạo lý làm người!

Dù có viết bao nhiêu đi chăng nữa cũng không tỏ hết một tấm chân tình của tôi và mọi học viên trong trung tâm. Tôi chỉ viết hai chữ “**BIẾT ON**” dành cho bà Tần Ngọc Trân cùng gia đình; Quý Hội và Quý Thầy Cô.

Tác giả: Ngô Thị Lan Thanh

Lớp Hoa Vải 3, Trung Tâm Dạy Nghề Người Khuyết Tật và Trẻ Mồ Côi TPHCM